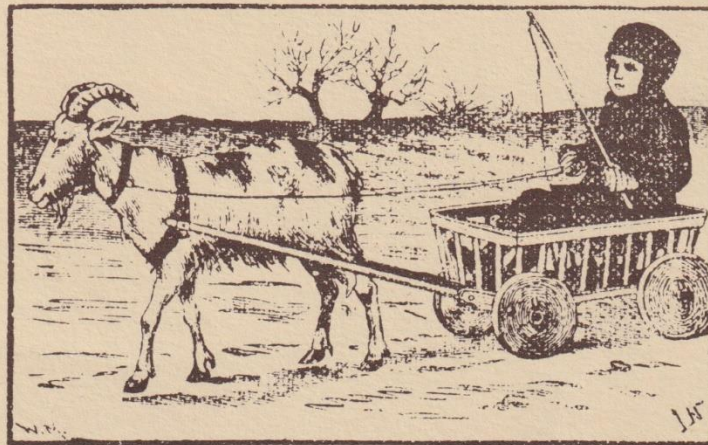

Kastmans ABC-bok för småskolan, 1906

ABC-BOK

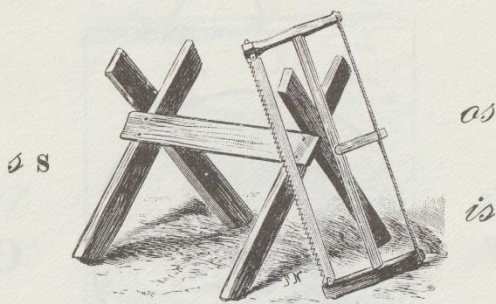
av
CARL och KNUT KASTMAN
Illustrerad upplaga

Bokförlaget *REDIVIVA*
Stockholm

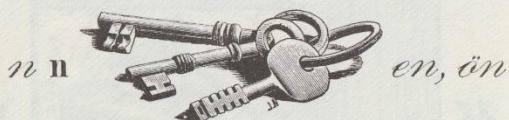
Utdrag ur Kastmans ABC-bok för småskolan, 1906

8

Ord med långa självljud.

os, ös, is, ås, si, se, so, sy, så, sås,
sus, sys. ös sås! se, is i sås.
se så, sy!

ön, ån, en, ni, nu, nå, ny, nys, syn,
sån, sen, nos, nös. sy nu! nå,
ös i sån! ny is i ån.

9

äl, ål, le, lo, öl, il, sil, nål, sol, sal,
len, lin, lån, lås, lön, lös, lys,
sy-nål, sy-lön. ny sil. läs nu ni!
al i ån. sol, lys nu!

er, yr, är, ro, rå, rö, rös, ren, lår,
sår, syr, rån, rar, lur, ras, ner, ros,
ris, ny-år, en-ris, läs-år, sol-ros.
är er sal o-ren? så sur sås. ni är yr.
i ån är ål. när ror ni i ån? er sy-nål
är ny. lär er nu sy!

Utdrag ur Kastmans ABC-bok för småskolan, 1906

åt ing-en-ting, kröp i-hop i ett hörn av bu-ren
och dog kort där-ef-ter.

r *R* R

Gräs-hop-pan och my-ran.

Ry-san-de av köld skyn-da-de gräs-hop-pan
en kall höst-mor-gon till sin gran-ne my-ran och
sa-de: »Kä-ra grann-fru, skänk mig li-tet mat och
låt mig få vär-ma mig i det skö-na, var-ma hus,
som du så skick-ligt upp-fört åt dig! Råd-da mig
från att dö; jag är så hung-rig och skäl-ver av
köld.» »Var-för har du då ic-ke un-der som-ma-
ren sam-lat dig nå-got för-råd för hös-ten?» frå-
ga-de my-ran. »Snäl-la fru my-ra, det ha-de jag
ic-ke tid till.» »Vad gjor-de du då he-la som-ma-
ren?» »Ro-a-de mig, sjöng och hop-pa-de.» »Ja-så,
ja, då må du väl skäm-mas. Ro-a-de du dig he-la
som-ma-ren, så har du själv för-vål-lat, att du
hung-rar på hös-ten. Jag skän-ker ej gär-na mat
åt en lät-ting.»

O-li-ka sätt att ut-lä-sa sk.

Rask, skal, skåp, sko, sku-ra — a, å, o, u.

Sked, skinn, skyl-dig, skägg, skör — e, i, y, ä, ö.

b *B* B

Bep-po.

Bru-ka-ren Berg-man — vi kal-la ho-nom så
— ha-de en li-ten hund, en rik-tig dvärg bland
hun-dar, vilken var vit till fär-gen och het-te
Bep-po. Om den-na be-rät-tar han föl-jan-de.
Bep-po såg, hu-ru jag och min dot-ter Ing-e-borg
ma-ta-de hön-sen. Bröd, som vi ha-de i en korg
på ar-men el-ler høl-lo i han-den, to-go de gan-ska
djärvt; ja, de flö-go ä-ven un-der gäl-la skrik upp
och sat-te sig på knä-et el-ler på ax-lar-na. Bep-po
blev ä-ven de-ras vän. Bör-ja-de de kack-la helt
be-lå-tet, el-ler för-kun-na-de de, att de ha-de värpt,
bryd-de den sig ic-ke om dem; men ha-de de kra-
kel och gräl för sig, hop-pa-de den ö-ver gär-des-
går-dar och di-ken och sprang till ort och stäl-le.
Fann den då tven-ne hö-nor i arg tve-kamp, gick
den e-mel-lan och skil-de dem åt. Ing-en ha-de
lärt den det. Bep-po var ock-så hön-sens trog-na
våk-ta-re och be-skyd-da-re, då nå-gon fa-ra ho-
ta-de. Såg den hö-ken kret-sa ö-ver ber-gen för
att slå ned bland hön-sen och fång-a nå-gon, göm-de
den sig först bak-om träd och bus-kar men sprang
se-dan i rätt tid fram och ja-ga-de bort den.